COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 28.3.2022
COM(2022) 127 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIU ȘI COMITETUL ECONOMIC ȘI SOCIAL EUROPEAN

privind aplicarea Regulamentului (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă

1. INTRODUCERE

1.1. Context

Regulamentul (UE) nr. 606/2013 privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă[1] („regulamentul”) completează Directiva 2011/99/UE privind ordinul european de protecție[2] („directiva”). Ambele fac parte din același pachet legislativ. Regulamentul a fost adoptat la 12 iunie 2013, în temeiul articolului 81 alineatul (2) literele (a), (e) și (f) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Împreună cu Directiva 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității[3] („Directiva privind drepturile victimelor”), directiva și regulamentul formează un set coerent de măsuri. Acesta consolidează drepturile și protecția victimelor și a potențialelor victime ale criminalității atunci când călătoresc sau se stabilesc într-un alt stat membru.

Directiva și regulamentul urmăresc atingerea acestui obiectiv prin furnizarea unui temei juridic pe baza căruia autoritățile competente din statele membre să poată recunoaște ordinele de protecție emise într-un alt stat membru. În temeiul acestui cadru juridic, toate statele membre trebuie să recunoască și să execute atât ordinele de protecție în materie penală, cât și măsurile de protecție civilă emise într-un alt stat membru.

Astfel cum se prevede la articolul 21 din regulament, prezentul raport evaluează aplicarea acestuia. De asemenea, Comisia Europeană trebuie să prezinte Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea regulamentului și, după caz, orice propunere de modificare. Raportul trebuia să fie prezentat până la 11 ianuarie 2021, însă izbucnirea pandemiei de COVID-19 în prima jumătate a anului 2020 a creat pentru Comisie o presiune fără precedent legată de gestionarea dosarelor urgente legate de COVID-19. Acest lucru a condus la întârzierea evaluării și publicării sale.

Regulamentul completează directiva pentru a asigura că nu există nicio lacună juridică în cadrul UE pentru recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție pentru victimele criminalității. Prin urmare, prezentul raport trebuie citit împreună cu raportul privind punerea în aplicare a directivei, pe care Comisia l-a publicat la 11 mai 2020[4]. Împreună, rapoartele oferă o imagine completă a normelor minime care se aplică în întreaga UE privind recunoașterea transnațională și executarea măsurilor de protecție de către autoritățile competente din statele membre.

---

1 Regulamentul (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă (JO L 181, 29.6.2013, p. 4).

2 Directiva 2011/99/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind ordinul european de protecție (JO L 338, 21.12.2011, p. 2).

3 Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

4 Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu referitor la transpunerea Directivei 2011/99/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind ordinul european de protecție [COM(2020) 187 final, 11.5.2020].

1.2. Scopul și principalele elemente ale directivei

Obiectivul regulamentului este de a garanta că o persoană fizică care beneficiază de o măsură de protecție în materie civilă într-un stat membru poate să invoce în continuare o astfel de protecție atunci când se deplasează sau se stabilește într-un alt stat membru. În același timp, regulamentul urmărește să protejeze dreptul la apărare al persoanei care reprezintă amenințarea.

Prin urmare, regulamentul stabilește norme pentru recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție dispuse în statele membre. Aceste norme permit autorităților competente să asigure o protecție continuă în întreaga UE, utilizând un mecanism simplu și rapid.

Regulamentul se aplică măsurilor naționale de protecție în materie civilă, dispuse în cadrul procedurilor civile și administrative. Mai precis, se aplică măsurilor care impun obligații unei persoane care reprezintă o amenințare la adresa integrității fizice sau psihice a unei alte persoane și al căror scop este de a proteja această persoană din urmă. Regulamentul se aplică tuturor victimelor. Acesta vizează cele mai frecvente trei tipuri de măsuri naționale de protecție:

- interdicții sau reglementări ale accesului la locul în care persoana protejată își are reședința, în care muncește sau locuiește ori pe care persoana protejată îl frecventează cu regularitate;
- interdicții sau reglementări privind contactul, sub orice formă, cu persoana protejată și
- interdicții sau reglementări privind apropierea de persoana protejată la o distanță mai mică decât cea stabilită.

Măsurile de protecție vizează în principal prevenirea oricărei forme de:

- violență bazată pe gen;
- violență domestică sau
- violență în cadrul relațiilor apropiate, cum ar fi violența fizică, hărțuirea, agresiunea sexuală, urmărirea, intimidarea sau alte forme de constrângere indirectă.

Victimele unor astfel de infracțiuni sunt expuse în mod deosebit unor victimizări, intimidări și represalii secundare sau repetate. În practică, femeile sunt principalii beneficiari ai măsurilor de protecție.

Ordinele de protecție implică, de obicei, o încălcare relativ limitată a libertății de circulație a persoanei care reprezintă amenințarea. Emiterea și monitorizarea ordinelor de protecție nu implică, în general, investiții financiare semnificative. Cu toate acestea, ele pot contribui la reducerea și prevenirea violenței[5].

În practică, persoana care beneficiază de protecție în temeiul uneia sau mai multor măsuri naționale de protecție („persoana protejată”) adresează o cerere autorității statului membru în care sunt dispuse măsurile de protecție („autoritatea emitentă”). În cazul în care cererea este aprobată, autoritatea emitentă din statul membru respectiv („statul membru de origine”) eliberează un certificat. Apoi, autoritatea

[5] van der Aa, S., Niemi, J., Sosa, L., Ferreira, A., Baldry, A., *Mapping the legislation and assessing the impact of protection orders in the European Member States* („Cartografierea legislației și evaluarea impactului ordinelor de protecție în statele membre europene”), 2015.

emitentă trimite acest certificat autorității competente a unui alt stat membru („stat membru solicitat”) pentru ca măsurile de protecție să fie recunoscute și executate pe teritoriul statului membru solicitat. Autoritatea competentă a statului membru solicitat poate adopta orice măsură disponibilă în temeiul dreptului său intern într-un caz similar, pentru a asigura continuitatea protecției persoanei protejate pe teritoriul statului membru solicitat. Statul membru solicitat trebuie să ofere victimei același nivel de protecție pe care l-ar oferi propriilor cetățeni aflați într-o situație similară.

Certificatul privind măsurile de protecție în materie civilă ia forma unui formular standard multilingv, care a fost adoptat printr-un act de punere în aplicare ulterior[6]. Celelalte state membre trebuie să recunoască acest certificat fără nicio altă verificare suplimentară. Certificatul trebuie să fie direct executoriu, ceea ce înseamnă că persoana protejată poate invoca în mod direct măsurile de protecție în fața autorităților statului membru solicitat.

Începând din 11 ianuarie 2015, regulamentul se aplică direct în toate statele membre, cu excepția Danemarcei.

1.3. Obiectivul și domeniul de aplicare al raportului

Analiza Comisiei se bazează în principal pe informațiile directe primite din partea statelor membre. Comisia a extras date primare din notificările statelor membre în temeiul articolului 18 alineatul (1). Aceste notificări enumeră autoritățile competente și limbile acceptate în sensul regulamentului. În plus, Comisia a examinat răspunsurile la un chestionar privind aplicarea regulamentului de la intrarea sa în vigoare. Comisia trimisese acest chestionar autorităților competente din statele membre în iulie 2021, iar 19 state membre au furnizat răspunsuri la acesta. Dintre toate statele membre, 16 au confirmat că sistemul lor juridic permite măsuri de protecție în materie civilă. Comisia a colectat informații suplimentare cu privire la autoritățile competente din statele membre prin intermediul portalului e-justiție.

Pentru elaborarea acestui raport, Comisia a utilizat două studii suplimentare, care au completat datele furnizate de statele membre. Mai precis, Comisia s-a bazat pe un studiu publicat de Parlamentul European în 2017. Studiul a analizat funcționarea recunoașterii reciproce a măsurilor de protecție în materie civilă ca parte a unei evaluări a punerii în aplicare a directivei[7]. De asemenea, Comisia a analizat studiul final al POEMS, un proiect finanțat prin programul DAPHNE al Comisiei în perioada 2012-2014. Studiul a cartografiat legislația și a evaluat impactul ordinelor de protecție în statele membre[8].

Prezentul raport se axează pe dispozițiile care constituie nucleul regulamentului și care sunt esențiale pentru buna funcționare a recunoașterii reciproce a măsurilor de protecție în materie civilă în întreaga UE.

---

6 Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 939/2014 al Comisiei din 2 septembrie 2014 de stabilire a certificatelor menționate la articolele 5 și 14 din Regulamentul (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă (JO L 263, 3.9.2014, p. 10).

7 Serviciul de Cercetare al Parlamentului European, *European Protection order – Study* („Ordinul european de protecție – Studiu”), PE 603.272, septembrie 2017 [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/603272/EPRS_STU(2017)603272_EN.pdf].

8 van der Aa, S. et al., op. cit.

Aceste dispoziții includ obligația de a notifica tipurile de autorități care sunt competente în domeniile reglementate de regulament, precizând:

- autoritățile competente să elibereze certificate privind măsurile de protecție civilă;
- autoritățile în fața cărora urmează să fie invocată o măsură de protecție dispusă în alt stat membru (și care sunt competente să execute o astfel de măsură);
- autoritățile care sunt competente să efectueze ajustarea măsurilor de protecție și
- autoritățile la care trebuie depusă cererea de refuzare a recunoașterii.

De asemenea, raportul analizează:

- regimul lingvistic al statelor membre;
- obligația de a respecta dreptul la apărare al persoanei care reprezintă amenințarea;
- emiterea, prelucrarea și transmiterea certificatelor privind măsurile de protecție civilă și
- rectificarea și retragerea certificatelor privind măsurile de protecție civilă.

2. EVALUARE GENERALĂ

Raportul vizează toate statele membre pentru care regulamentul este obligatoriu[9].

Autoritățile emitente din statul membru de origine pot dispune măsuri de protecție în materie civilă, de exemplu interzicerea apropierii unei alte persoane la o distanță mai mică decât cea stabilită. Potrivit considerentului 14 al regulamentului, statul membru solicitat trebuie să recunoască astfel de măsuri ca măsuri de protecție în materie civilă.

În plus, noțiunea de materie civilă trebuie interpretată în mod autonom. Autoritatea care dispune o măsură de protecție poate fi de natură civilă, administrativă sau penală. Totuși, această natură nu este relevantă atunci când se evaluează dacă o măsură de protecție este de natură civilă, atât timp cât decizia în sine se referă la aspecte civile (considerentul 10).

Regulamentul ține seama de diferitele tradiții juridice ale statelor membre și nu aduce atingere sistemelor naționale în ceea ce privește dispunerea măsurilor de protecție. Aceasta înseamnă că regulamentul nu obligă statele membre să își modifice sistemele naționale astfel încât să permită dispunerea de măsuri de protecție în materie civilă, nici să introducă măsuri de protecție în materie civilă pentru aplicarea prezentului regulament (considerentul 12).

Comisia a primit din partea a 16 state membre confirmarea faptului că sistemele lor juridice permit dispunerea de măsuri de protecție în materie civilă. Dintre toate statele membre, 4 au confirmat că nu permit dispunerea de măsuri de protecție în

[9] Raportul nu vizează Regatul Unit, întrucât datele privind punerea în aplicare a regulamentului colectate pentru partea de analiză a raportului au fost colectate după ce acest stat părăsise UE și după încheierea perioadei de tranziție în care regulamentul încă se aplica în Regatul Unit.

materie civilă sau certificate care intră sub incidența regulamentului. Comisia a ținut seama de acest lucru la elaborarea raportului.

Prin urmare, raportul reflectă situația din statele membre în ceea ce privește măsura în care regulamentul le este aplicabil în practică. Raportul ține seama, de asemenea, de considerentul 12 din regulament.

Raportul final al POEMS[10] din 2015 și studiul[11] din 2017 al Parlamentului European au constatat că toate statele membre prevăd o formă de ordine de protecție în materie penală sau civilă. Cu toate acestea, cele două studii au constatat că legile privind ordinele de protecție și nivelurile de protecție diferă semnificativ pe teritoriul UE și, prin urmare, pot împiedica buna funcționare a directivei și a regulamentului, care formează împreună cadrul juridic al UE.

Se pare că majoritatea statelor membre sunt în favoarea unui sistem în care măsurile de protecție sunt dispuse fie în urma unei proceduri penale, fie în urma unei proceduri civile sau administrative. În alte state membre, victimele au la dispoziție o combinație de măsuri civile și penale.

În anumite cazuri, poate fi dificil pentru autoritățile competente din statele membre să stabilească dacă se aplică directiva sau regulamentul. Este probabil ca această situație să apară atunci când un singur ordin de protecție include mai multe măsuri de natură diferită (civilă, administrativă sau penală).

Prin urmare, atât raportul final al POEMS din 2015, cât și studiul Parlamentului European din 2017 sugerează că, în practică, utilizarea măsurilor de protecție în materie civilă și penală și modul în care acestea sunt aplicate variază foarte mult pe teritoriul UE.

3. EVALUARE SPECIFICĂ

3.1. Autoritățile competente [articolul 18 alineatul (1) litera (a)]

Articolul 18 alineatul (1) litera (a) din regulament prevede obligația statelor membre de a informa Comisia cu privire la tipurile de autorități care sunt competente în domeniile reglementate de regulament. Până în iulie 2015, toate statele membre care aveau obligații în temeiul regulamentului, cu excepția unuia, notificaseră Comisiei informațiile necesare.

În conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din regulament, autoritatea emitentă din statul membru de origine trebuie, la cererea persoanei protejate, să elibereze certificatul utilizând formularul standard multilingv. Articolul 18 alineatul (1) litera (a) punctul (i) prevede obligația statelor membre să notifice Comisiei categoriile de autorități care sunt competente să dispună măsuri de protecție și să elibereze certificate.

Dintre toate statele membre cărora li se aplică regulamentul, 20 au notificat faptul că autoritățile competente să dispună și să emită măsuri de protecție în materie civilă sunt instanțele competente din punct de vedere geografic. Printre acestea se numără și instanțele de prim grad de jurisdicție, curțile de apel și instanțele supreme. Dintre toate statele membre, 5 au menționat în mod explicit instanțele specializate în dreptul

[10] van der Aa, S. et al., op. cit.

[11] Serviciul de Cercetare al Parlamentului European, op. cit.

familiei sau secțiile pentru dreptul familiei ale instanțelor, în timp ce 1 stat membru a menționat instanța pentru litigii de muncă. În plus, 4 state membre au notificat faptul că procurorii sunt, de asemenea, competenți.

Pentru a ține seama de diferitele tipuri de autorități care dispun măsuri de protecție în materie civilă în statele membre, regulamentul se aplică atât hotărârilor autorităților judiciare, cât și celor ale autorităților administrative. Cu toate acestea, autoritățile administrative trebuie să ofere garanții cu privire la imparțialitatea lor și la dreptul părților la o cale de atac judiciară. Aceasta înseamnă, de asemenea, că autoritățile polițienești nu pot fi autorități emitente (considerentul 13). Un stat membru a informat Comisia că primarul unui oraș este competent. Un alt stat membru a notificat faptul că poliția, în calitatea sa de organism învestit cu competențe ale administrației publice, poate dispune măsuri preventive temporare de restricție și poate elibera certificate.

Articolul 18 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din regulament impune statelor membre să notifice Comisiei tipurile de autorități:

- în fața cărora urmează să fie invocată o măsură de protecție dispusă în alt stat membru și/sau
- care sunt competente să execute o astfel de măsură.

Dintre toate statele membre, 12 au desemnat instanțe și toate, cu excepția unuia, au desemnat în mod explicit instanțe competente din punct de vedere geografic, cum ar fi instanțele districtuale, instanțele municipale sau instanțele regionale. În 3 state membre, procurorii sunt competenți, iar în alte 4, executorul judecătoresc. În plus, 8 state membre implică autoritățile de aplicare a legii pentru a pune în aplicare măsurile de protecție. Se pare că, în 2 state membre, poliția este direct responsabilă de recunoașterea certificatelor și de executarea măsurilor de protecție.

Articolul 18 alineatul (1) litera (a) punctul (iii) din regulament prevede obligația statelor membre de a notifica Comisiei tipurile de autorități care sunt competente să efectueze ajustarea măsurilor de protecție. Dintre toate statele membre, 18 au desemnat în mod explicit instanțele competente din punct de vedere geografic, cum ar fi instanțele districtuale, instanțele municipale, instanțele regionale sau președintele tribunalului local. În plus, 3 state membre au desemnat instanțele sau instanțele de prim grad de jurisdicție în general, în timp ce 2 state membre au desemnat procurorii, iar alte 2 au desemnat executorul judecătoresc.

În cele din urmă, articolul 18 alineatul (1) litera (a) punctul (iv) din regulament prevede obligația statelor membre de a notifica Comisiei tipurile de autorități la care trebuie să fie depusă cererea de refuzare a recunoașterii (și a executării). Dintre toate statele membre, 17 au desemnat în mod explicit instanțele competente din punct de vedere geografic. Pe de altă parte, 4 state membre au notificat alte tipuri de instanțe, cum ar fi instanțele de prim grad de jurisdicție, instanțele pentru infracțiuni minore și curțile de apel.

3.2. Regimul lingvistic [articolul 18 alineatul (1) litera (b), articolul 16, articolul 4 alineatul (2) litera (c) și articolul 5 alineatul (3)]

Dacă este necesar, o persoană protejată care dorește să invoce o măsură de protecție în statul membru solicitat trebuie să furnizeze autorităților competente o traducere a certificatului [articolul 4 alineatul (2) litera (c)]. Persoana protejată poate solicita statului membru de origine să furnizeze această traducere [articolul 5 alineatul (3)].

Certificatul trebuie tradus într-una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau într-o limbă oficială a UE pe care statul membru respectiv a notificat-o ca fiind acceptabilă [articolul 16 alineatul (1)]. Statele membre trebuiau să notifice aceste informații Comisiei până la 11 iulie 2014 [articolul 18 alineatul (1) litera (b)]. Dintre toate statele membre, 8 au respectat acest termen. Până în iulie 2015, toate statele membre care aveau obligații în temeiul regulamentului, cu excepția unuia, notificaseră Comisiei informațiile necesare.

Dintre toate statele membre, 3 acceptă certificate primite în limba engleză, iar 1 a informat Comisia că una dintre instanțele sale districtuale acceptă certificate primite în limba italiană. În plus, 2 state membre acceptă certificatele primite în alte limbi, pe bază de reciprocitate.

3.3. Garanții procedurale pentru persoana care reprezintă amenințarea (articolele 6, 11, 12 și 13)

Regulamentul prevede garanții specifice pentru a se asigura că, în cazul în care o persoană protejată solicită eliberarea unui certificat, drepturile la apărare ale persoanei care reprezintă amenințarea sunt respectate (articolul 6). În special, autoritatea competentă trebuie să verifice dacă persoana care reprezintă amenințarea:

- a fost notificată cu privire la măsura de protecție [sau cu privire la ajustarea acesteia, în conformitate cu articolul 11 alineatul (3)];
- a fost informată cu privire la deschiderea procedurii sau
- are dreptul de a contesta măsura de protecție în statul membru de origine.

În 5 state membre, persoana care reprezintă amenințarea este notificată personal cu privire la măsura de protecție, de către executorul judecătoresc sau de către un funcționar al instanței.

În 2 state membre, persoana este notificată fie personal, fie prin scrisoare recomandată. În 1 stat membru, notificarea se realizează numai prin scrisoare recomandată. În 1 stat membru, notificarea se efectuează în scris în majoritatea cazurilor (pe cale electronică sau prin scrisoare recomandată). În cazul în care persoana care reprezintă amenințarea este prezentă la ședința de judecată, informațiile sunt furnizate oral. În 1 stat membru, persoana este notificată prin scrisoare poștală obișnuită. În 3 state membre, poliția poate, în unele cazuri, să comunice notificarea în persoană.

În 3 state membre, nu există norme specifice privind notificarea certificatului. Persoana care reprezintă amenințarea poate fi notificată în diverse moduri, cum ar fi pe cale electronică, prin scrisoare recomandată, prin furnizori de servicii de curierat sau personal.

Statele membre nu au raportat nicio problemă recurentă în ceea ce privește notificarea persoanei care reprezintă amenințarea.

În temeiul regulamentului, persoana care reprezintă amenințarea poate introduce acțiuni în justiție în statul membru solicitat. Persoana care reprezintă amenințarea poate introduce o cale de atac împotriva ajustării măsurii de protecție [articolul 11

alineatul (5)]. În anumite cazuri[12], această persoană poate solicita, de asemenea, refuzul recunoașterii sau al executării măsurii de protecție [articolul 13 alineatul (1)].

1 stat membru a furnizat statistici privind acțiunile întreprinse în fața instanței de prim grad de jurisdicție de către persoanele care reprezintă amenințarea. S-au înregistrat în total 13 cereri în 2017, 28 în 2018 și 13 în 2019.

3.4. Eliberarea, prelucrarea și transmiterea certificatului [articolul 4 alineatul (1) și articolul 5 alineatul (1)]

O persoană protejată poate solicita autorității emitente din statul membru de origine să elibereze certificatul [articolul 5 alineatul (1)] și să îl adreseze autorităților altui stat membru în vederea recunoașterii și executării. În temeiul articolului 4 alineatul (1) din regulament, statele membre trebuie să recunoască măsurile de protecție dispuse într-un alt stat membru, fără a fi necesară o procedură specială. În plus, aceste măsuri trebuie să fie direct executorii în statul membru solicitat.

Modul de utilizare a formularului standard multilingv eliberat în temeiul articolului 5 din regulament, precum și conținutul acestuia au fost satisfăcătoare, potrivit tuturor celor 8 state membre care au oferit feedback cu privire la această chestiune.

Dintre toate statele membre, 7 au oferit posibilitatea transmiterii certificatelor pe cale electronică. În plus, 5 state membre au confirmat că certificatele pentru recunoașterea măsurilor de protecție în materie civilă pot fi prelucrate digital. Dintre aceste state membre, 4 au avut o experiență pozitivă în această privință și niciunul dintre ele nu a avut o experiență negativă. Niciun stat membru nu a informat Comisia cu privire la existența unor probleme legate de transmiterea certificatelor. Cu toate acestea, 1 stat membru a remarcat că, atunci când sunt implicate mai multe persoane, trebuie completate formulare standard separate. În astfel de cazuri, completarea formularelor necesită mai mult timp.

Niciun stat membru nu a declarat probleme recurente legate de procedură, nici în ceea ce privește respectarea termenelor. În cele din urmă, 4 state membre au semnalat că nu dispun de date sau de experiență practică.

3.5. Rectificarea sau retragerea măsurilor de protecție și a certificatelor [articolul 14 alineatul (1) și articolul 9 alineatul (1)]

O măsură de protecție poate fi suspendată, limitată sau retrasă în statul membru de origine. Într-un astfel de caz, persoana protejată sau persoana care reprezintă amenințarea poate solicita eliberarea unui certificat pentru a se asigura că această modificare este luată în considerare în statul membru solicitat [articolul 14 alineatul (1)].

În cazul în care un certificat conține o eroare materială sau a fost clar acordat în mod eronat, persoana protejată sau persoana care reprezintă amenințarea poate solicita rectificarea sau retragerea certificatului. Autoritatea emitentă poate, de asemenea, solicita acest lucru din proprie inițiativă [articolul 9 alineatul (1)].

---

12 În cazul în care recunoașterea este vădit contrară ordinii publice a statului membru solicitat sau ar fi ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată sau recunoscută în statul membru respectiv.

Modul de utilizare a formularului standard multilingv eliberat în temeiul articolului 14 din regulament, precum și conținutul acestuia au fost satisfăcătoare, potrivit tuturor celor 8 state membre care au oferit feedback cu privire la această chestiune.

Numai 1 stat membru a furnizat informații cu privire la timpul mediu necesar pentru retragere sau rectificare și a indicat că pentru astfel de operațiuni era nevoie de 10-14 zile. În plus, 1 stat membru a informat că, într-un caz, a fost necesară rectificarea certificatului din cauza unei erori de calcul.

Într-un alt stat membru, dreptul intern nu stabilește niciun termen pentru rectificarea sau retragerea certificatului. În acest stat membru, chestiunea este examinată în cadrul unei ședințe de judecată cu privire la care participanții trebuie informați în prealabil. Prin urmare, durata procedurii poate varia în funcție de durata acestor proceduri judiciare. În cele din urmă, 9 state membre fie nu au furnizat date, fie au indicat că nu au înregistrat niciun caz.

3.6. Sensibilizarea și formarea cu privire la punerea în aplicare a regulamentului

Dintre toate statele membre, 7 au sporit gradul de sensibilizare cu privire la punerea în aplicare a regulamentului în rândul autorităților judiciare și al profesioniștilor din domeniul judiciar, în special prin intermediul scrisorilor de informare, al site-urilor web, al îndreptarelor și manualelor, al barourilor și al orientărilor.

În 5 state membre au fost organizate sesiuni de formare privind punerea în aplicare a regulamentului. Totuși, în 4 dintre acestea, sesiunile respective nu s-au axat în mod specific pe regulament, ci mai degrabă au făcut parte din programe destinate judecătorilor și/sau funcționarilor instanțelor, cu o perspectivă mai generală.

4. COLECTAREA DATELOR

În iulie 2021, Comisia a trimis un chestionar autorităților competente din statele membre pentru a colecta date și informații privind punerea în aplicare a regulamentului de la intrarea sa în vigoare. Comisia a primit răspunsuri din partea a 19 state membre, dintre care 16 au confirmat că sistemul lor juridic permite măsuri de protecție în materie civilă.

Comisia a constatat că 10 state membre (adică jumătate dintre statele membre cărora li se aplică regulamentul) au declarat că nu dispun de date statistice defalcate privind măsurile de protecție în materie civilă. Prin urmare, aceste state membre nu au fost în măsură să furnizeze date privind numărul de certificate eliberate sau primite în temeiul regulamentului. Dintre toate statele membre, 7 au furnizat date, dar au indicat un număr extrem de scăzut atât pentru certificatele eliberate, cât și pentru certificatele primite (de la 1 la 0). În 1 stat membru, au fost eliberate 25 de certificate.

Dintre toate statele membre, 14 au răspuns că nu au înregistrat niciun caz sau că nu dispuneau de statistici defalcate cu privire la cererile de eliberare a certificatelor pe care le-au primit în calitate de stat membru de origine. Pe de altă parte, 2 state membre au informat că autoritățile lor competente au primit câte o cerere de eliberare a unui certificat, dintre care una a fost respinsă.

Chestionarul a solicitat, de asemenea, informații cu privire la cazurile în care statele membre, acționând ca stat membru solicitat, au aplicat o măsură de protecție prin intermediul certificatului prevăzut la articolul 5 și, în cele din urmă, au ajustat această măsură. Dintre toate statele membre, 5 au indicat că nu au avut astfel de cazuri.

În mod similar, 5 state membre au indicat că nu au înregistrat niciun caz care să implice o procedură privind calea de atac împotriva ajustării unei măsuri de protecție.

Aproape toate statele membre care au răspuns la chestionar au indicat că nu aveau cazuri cunoscute (2 state membre) sau date defalcate (9 state membre) privind suspendarea, rectificarea sau retragerea măsurilor de protecție în temeiul articolului 14 sau al articolului 9 din regulament. Acest lucru este valabil indiferent dacă au acționat ca stat membru de origine sau ca stat membru solicitat. În 1 stat membru, 1 certificat a fost rectificat în conformitate cu articolul 9 din regulament, din cauza unei erori de calcul.

Raportul final al POEMS[13] din 2015 și studiul[14] Parlamentului European din 2017 evidențiaseră deja lipsa unor date fiabile și publice cu privire la existența ordinelor de protecție civilă. Ambele studii au raportat că în multe state membre nu existau statistici periodice și că nu se puteau baza decât pe studii ocazionale. În plus, informațiile furnizate acopereau, de obicei, anumite ordine de protecție sau anumite părți ale țării. Studiile au concluzionat că diferențele mari dintre datele colectate în diferite state membre ar putea sugera că aplicarea reală a măsurilor de protecție civilă a fost în mare măsură subestimată. Din rezultatele sondajului din 2021 reiese o concluzie similară. Lipsa datelor dezagregate pe fiecare stat membru al cărui sistem juridic permite dispunerea de măsuri de protecție în materie civilă îngreunează efectuarea unei estimări reale a utilizării măsurilor de protecție civilă.

13 van der Aa, S. et al., op. cit.

14 Serviciul de Cercetare al Parlamentului European, op. cit.

5. CONCLUZIE

Buna funcționare a regulamentului este esențială pentru a oferi o protecție completă și fiabilă victimelor criminalității din UE atunci când acestea își exercită dreptul la liberă circulație.

Potrivit statelor membre în cauză, nucleul sistemului de recunoaștere reciprocă instituit prin regulament (și anume, modul de utilizare a formularului standard multilingv) este satisfăcător. În plus, se pare că statele membre nu s-au confruntat cu probleme majore în ceea ce privește aplicarea principalelor aspecte ale regulamentului, și anume cele privind eliberarea, prelucrarea și transmiterea certificatelor. Mai multe state membre pot transmite certificatele pe cale electronică.

De asemenea, statele membre nu raportează nicio problemă recurentă în ceea ce privește garanțiile procedurale pentru persoana care reprezintă amenințarea. În special, în ceea ce privește notificarea acestei persoane cu privire la măsurile de protecție, statele membre aplică proceduri diferite, cum ar fi notificările prin scrisori recomandate, pe cale electronică sau notificarea personală.

Analiza nu a identificat aspecte problematice în ceea ce privește rectificarea sau retragerea măsurilor de protecție. Câteva state membre au indicat că nu au astfel de cazuri.

Cu toate acestea, la fel ca în cazul raportului privind punerea în aplicare a Directivei privind ordinul european de protecție, această analiză arată că diferențele dintre legislațiile și practicile privind măsurile naționale de protecție din UE sunt susceptibile să împiedice instrumentul să își atingă potențialul maxim și să afecteze recunoașterea reciprocă cu succes a ordinelor de protecție. Din analiza efectuată reiese că, în anumite cazuri, poate fi dificil să se stabilească dacă se aplică directiva sau regulamentul. De exemplu, este vorba de cazurile în care un singur ordin de protecție include mai multe măsuri de natură diferită (civilă, administrativă sau penală).

În plus, raportul de față arată că gradul de sensibilizare cu privire la regulament poate fi îmbunătățit în statele membre. Promovarea sensibilizării și furnizarea de informații și orientări practicienilor și părților interesate de la nivel național ar putea contribui la o utilizare mai bună a regulamentului.